

ΕΙΡΗΝΗ
ΒΑΡΔΑΚΗ

Ο ΕΡΑΣΤΗΣ ΤΗΣ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ
ΘΡΙΛΕΡ

*Αν δεν είναι
ασυγχώρητο...
δεν είναι αμαρτία.*

Πρέπει να σας αναφέρω έναν φόνο

«Πρέπει να σας αναφέρω έναν φόνο».

«Ναι, μου το είπατε αυτό. Παρακάτω, συνεχίστε».

«Εγώ. Εγώ το έκανα».

«Τι ακριβώς κάνατε;»

«Σας είπα. Έναν φόνο. Εγώ... σκότωσα έναν άνθρωπο».

«Πιείτε λίγο νερό. Προσπαθήστε να ηρεμήσετε».

«Μα δεν καταλαβαίνετε τι σας λέω; Σκότωσα! Δεν θα με συλλάβετε;»

«Ένα ένα. Αρχικά πείτε μου...»

«Δεν καταλαβαίνω, πού τη βρίσκετε τόση ψυχραιμία; Σας λέω... έχω σκοτώσει έναν άνθρωπο! Στ' αλήθεια δεν θα κάνετε τίποτα γι' αυτό; Για τον Θεό! Ούτε χειροπέδες δεν θα μου βάλετε; Μπορεί να είμαι επικίνδυνος, ξέρετε. Αγνοείτε τους κινδύνους; Την απειλή; Δεν δίνετε την παραμικρή σημασία;»

«Πείτε μου, επιτέλους, ποιος είστε! Και ποιον σκοτώσατε!»

Έχετε ένα νέο μήνυμα

Έχετε ένα νέο μήνυμα.

Εκείνη είναι. Άργησε αυτή τη φορά να απαντήσει. Ανα-

ρωτιέμαι πού δουλεύει, γιατί είναι τόσο λακωνική στις απαντήσεις της. Για μια ακόμη φορά μου λέει ότι θα βρεθούμε την επόμενη εβδομάδα. Το ίδιο ακριβώς μήνυμα που μου έστειλε και την προηγούμενη φορά. Με παίζει; Ναι, μπορεί, μπορεί. Είμαι έτοιμος να απαντήσω κάπως επιθετικά. Το μετανιώνω αμέσως. Της γράφω μόνο ότι θα περιμένω. Πατάω αποστολή και κοιτάζω την οθόνη για κάποια δευτερόλεπτα. Καμία απάντηση. Δεν γράφει ένα *ok* τα λέμε, ένα *έγινε έστω*. Τίποτα. Απολύτως τίποτα. Θα μου πεις, γιατί εξακολουθώ να ασχολούμαι μαζί της. Τόσες επιλογές έχω... άλλα δέκα τουλάχιστον ματσαρίσματα στο Tinder και με ξεκάθαρη φωτογραφία! Οπότε γιατί κόλλησα μαζί της;

Γεμίζω άλλη μια κούπα με γαλλικό. Έχει κρυστάλλο και τον βάζω στον φούρνο μικροκυμάτων. Την έχω αυτή την ελεεινή συνήθεια. Το ομολογώ. Ακούω τον χαρακτηριστικό ήχο του φούρνου και πιάνω προσεκτικά με μια πετσέτα την κούπα από το χερούλι. Πλησιάζω στο παράθυρο και κοιτάζω την κίνηση στον δρόμο. Θα μπορούσα να έχω αγοράσει ένα πιο ήσυχο διαμέρισμα, πιο βαρετό ενδεχομένως.

Ίσα που προλαβαίνω να πιω δυο γουλιές, όταν χτυπάει το κινητό μου. Από το γραφείο είναι. Απαντάω ξύνοντας το κεφάλι μου και συνειδητοποιώντας πως μάλλον πρέπει να αλλάξω μάρκα στον καφέ φίλτρου. Ο συνομιλητής μου με κουράζει, ζητώντας για τρίτη φορά επιβεβαίωση σε ό,τι του είπα προηγουμένως. Μάλλον πρέπει να αλλάξουμε και υπαλλήλους. Το κλείνω βιαστικά, φανερά εκνευρισμένος. Δεν μπορώ να λείψω, αποσυντονίζονται όλοι. Τα πρώτα χρόνια ήταν κολακευτικό το χάος που έσπερνε η κάθε

απουσία μου. Τώρα πια με κουράζει. Αναρωτιέμαι συχνά τι θα συμβεί αν τα βροντήξω όλα και φύγω. Όχι πως θα το έκανα ποτέ... όμως οι άνθρωποι που λειτουργούμε σαν καλοκουρδισμένα ρολογάκια πάντα ονειρευόμαστε μια τέτοια φυγή. Στο κάτω κάτω, όλοι έχουμε τα δικά μας ανέφικτα, τα δικά μας ακατόρθωτα για να τα γλυκοκοιτάζουμε και να τους κλείνουμε το μάτι. Για άλλους ακατόρθωτη θα έμοιαζε η ανέλιξη μου στον τόσο δύσκολο και ανταγωνιστικό χώρο που δουλεύω. Για μένα όχι. Πάντα τα κατάφερνα στις ανηφόρες. Για κάποιον περίεργο λόγο στα εύκολα και στα βατά ζοριζόμουν. Σαν να μην ήταν για μένα.

Επιμένω να κοιτάζω τη φωτογραφία της στο Tinder. Φαίνεται να έχει τραβηχτεί πίσω από βρεγμένο τζάμι. Το πάνω μέρος της πλάτης μιας γυναίκας, με μαύρο παλτό και κόκκινο μπερέ. Όλη η ατμόσφαιρα είναι κάπως μποέμ, ίσως και υπερβολικά αρτίστικ για τα γούστα και τις προτιμήσεις μου. Πίνω μια γουλιά ακόμα. Ναι, σίγουρα πρέπει να αλλάξω τη μάρκα στον καφέ.

Σκρολάρω την οθόνη. Η ποικιλία που αντικρίζω σχεδόν με σοκάρει, με φτάνει στα όρια της έξαψης. Δεν είμαι από τους ανθρώπους που χρησιμοποιούν το Tinder. Θα μου πείτε γιατί; Τι έχουν οι άνθρωποι που χρησιμοποιούν το Tinder; Ω, τίποτα το κακό. Απλώς δεν είναι σαν κι εμένα. Είναι η πρώτη φορά που δημιούργησα λογαριασμό σε τέτοιου είδους εφαρμογή. Ο πρόσφατος χωρισμός μου έπαιξε σίγουρα κάποιο ρόλο, όπως και η ανάγκη μου για μια μικρή –μπορεί και πρώτη– επανάσταση, κόντρα στο κατεστημένο του εαυτού μου. Να κάνω κάτι... κάτι που υπό φυσιολογικές συνθήκες δεν θα έκανα ποτέ.

Ο αντίχειράς μου κινείται πυρετικά πάνω στις φωτογραφίες των άγνωστων γυναικών. Ξανθιές, μελαχρινές, κοκκινομάλλες, ακόμα και κεφάλια με μπλε και μοβ μαλλιά. Σώματα λεπτά, στρογγυλά, στεγνά, σε όλες τις εκδοχές που μπορεί να φανταστεί κάποιος. Όλα τα είδη είναι εδώ... κάτω από τον αντίχειρά μου, που τώρα χαϊδεύει τα πιγούνια τους, και όχι μόνο. Κοιτάζω όπως θα κοιτούσα το μενού κάποιου εστιατορίου. Αρχικά, όλα εξαρτώνται από το πόσο πεινάς. Το σκέφτομαι λίγο. Συνήθως είμαι εγκρατής. Έπειτα, είναι θέμα γούστου και συνηθειών. Είμαι ο άνθρωπος που διαλέγει πρώτα το κρασί. Επιστρέφω στη φωτογραφία της. Μέσα στο χάος των επιλογών εκείνη ξεχωρίζει... δημιουργώντας το δικό της χάος. Είναι από τις ελάχιστες φωτογραφίες –ίσως μάλλον η μοναδική– που δεν δείχνει απολύτως τίποτα, τίποτα πέρα από ένα μαύρο παλτό και έναν κόκκινο –κατακόκκινο– μπερέ. Μπόέμ ατμόσφαιρα λοιπόν. Παρατάω τον καφέ στον πάγκο της κουζίνας, ξαφνικά λαχτάρησα ένα ποτήρι κόκκινο κρασί.

Ποτέ δεν είναι εύκολο.

Ακόμη κι όταν όλα ξεκινούν με μια ομολογία

«Μπορείτε να γίνετε πιο συγκεκριμένος; Σας ρώτησα, ποιον σκοτώσατε;»

«Δεν αισθάνομαι καλά, δεν είμαι καλά.»

«Αρκετά! Πείτε μου επιτέλους!»

«Θέλω να κάνω εμετό. Ναι. Θέλω να κάνω εμετό!»

Όχι, ρε γαμώτο. Το είχα πάρει πρέφα. Από τον τρόπο που ανεβοκατέβαινε το λαρύγγι του και από τις συχνές

παύσεις την ώρα που μιλούσε. Του δίνω γρήγορα το πλαστικό καλάθι αχρήστων. Αντί να σκύψει το κεφάλι του μέσα, το παρατηρεί από απόσταση, σαν να εξετάζει το περιεχόμενό του.

«Μα τι κάνετε;» τον ρωτάω αγανακτισμένος.

«Θέλω να κάνω εμετό!»

«Ε, κάνε επιτέλους!» Με κοιτάζει με μάτια στρογγυλεμένα ενώ εξακολουθεί να κρατά τον μικρό κάδο σε απόσταση, σαν να περιέχει κάτι εύφλεκτο και επικίνδυνο. Η όψη του, που μέχρι πριν από λίγο ήταν κατακίτρινη, τώρα γίνεται άσπρη και ακόμη πιο τρομακτική. Τι σκατά; Εδώ βρήκε να πεθάνει; «Φέρτε το καλάθι πιο κοντά σας και...»

Ξερνάει. Ευτυχώς, την ύστατη στιγμή βρίσκει το σωστό σημάδι. Ξεφυσάω με ανακούφιση ενώ ταυτόχρονα καλώ να στείλουν καθαρίστρια για να πετάξει το καλάθι.

«Πού είναι η τουαλέτα;»

«Ορίστε;»

«Θέλω να ρίξω λίγο νερό στο πρόσωπό μου. Μόλις έκανα εμετό».

Του δίνω λίγα χαρτομάντιλα να σκουπίσει τα μούτρα του και ανοίγω διάπλατα το παράθυρο για να φύγει η μυρωδιά.

«Νομίζετε ότι αυτό είναι αρκετό; Σας είπα, θέλω να πλυθώ».

«Κι εγώ σας λέω ότι εξαντλείται η υπομονή μου! Πού νομίζετε ότι βρίσκεστε τέλος πάντων;»

Με κοιτάζει με απελπισία, βάζει τα κλάματα.

Αναρωτιέμαι για πόσο ακόμη θα συνεχιστεί αυτή η παρωδία. Κάτι με κάνει να θέλω να τον συμπονέσω και την

ίδια στιγμή να τον πετάξω από το παράθυρο. Του ξεφεύγει ένας σιγανός λυγμός. Τα δάκρυα και οι μύξες του ανακατεύονται με τα υπολείμματα εμετού δίπλα στο στόμα και στο πιγούνι. Σκουπίζεται ξανά με τα χαρτομάντιλα. Αντιστέκομαι στην παρόρμηση να του πω να σκουπιστεί λίγο πιο δίπλα... εκεί... έτσι. Όχι! Μένω να κοιτάζω ένα σιχαμένο μπεζ κομμάτι εμετού που τώρα έχει μετακινηθεί λίγο πιο δεξιά στο μάγουλό του. Αισθάνομαι ήδη εξαντλημένος και πελαγώνω στην ιδέα ότι είμαστε ακόμη στην αρχή. Η όξινη μυρωδιά του εμετού δεν λέει να φύγει, παρότι άνοιξα διάπλατα το παράθυρο.

Του φέρνω ακόμα πιο κοντά το εμφανωμένο νεράκι.

«Πιείτε αν θέλετε».

Κουνάει αρνητικά το κεφάλι. «Δεν θέλω τίποτα» λέει κλαίγοντας «μόνο να...». Σταματάει απότομα.

«Μόνο να; Να ομολογήσετε; Αυτό δεν θέλετε;»

«Όχι, όχι! Να γίνουν όλα όπως πριν. Αυτό θέλω!»

Βγάζω τα γυαλιά μου και τα πετάω με αγανάκτηση πάνω στο γραφείο.

«Πείτε μου επιτέλους ποιον σκοτώσατε!»

«Νομίζω ότι...»

«Ναι... συνεχίστε».

«Θέλω ξανά εμετό».

Σιγά που θα ήταν εύκολο...

Έρχεται ένας τύπος από το πουθενά και λέει *Θέλω να αναφέρω έναν φόνο*. Στο επόμενο δευτερόλεπτο λέει *Εγώ το έκανα*. Ε, όσο να πεις, θες να το δεις πιο διεκπεραιωτικά όλο αυτό. Κι εκεί που όλοι περιμένουν το σήμα για να ξεκινήσουν, ο τύπος κιτρινίζει, ασπρίζει, πρασινίζει και δεν λέει

απολύτως τίποτα. Κλείνεται σαν το στρείδι στο όστρακό του και ζητάει κουβά για να ξεράσει για ακόμη μια φορά. Ναι, ποτέ δεν είναι εύκολο. Ακόμα κι όταν όλα ξεκινούν... με μια ομολογία.

Κάτω από τον πίνακα του Γκόγια

Έχετε ένα νέο μήνυμα.

Δυσκολεύομαι να το πιστέψω! Είναι εκείνη... το μαύρο παλτό, ο κόκκινος –κατακόκκινος– μπερές. Ακριβώς μια εβδομάδα μετά. Είχα σχεδόν πειστεί ότι δεν θα μου στείλει ξανά.

Απόψε.

Απόψε; Μόνο αυτό; Μου ξεφεύγει ένα μικρό γελάκι που κάνει τη γραμματέα μου να με κοιτάξει περίεργα. Μένω για λίγο αμήχανος να κοιτάζω την οθόνη, χωρίς να ξέρω τι να απαντήσω. Ρωτάω τη γραμματέα μου για το τελευταίο μου προγραμματισμένο ραντεβού, μου απαντάει ότι είναι στις επτά το απόγευμα. Το σκέφτομαι για λίγο –για πολύ λίγο– κι έπειτα της λέω να το μεταφέρει σε άλλη μέρα. Κάνει νόημα και απομακρύνεται, κλείνοντας απαλά την πόρτα πίσω της.

Πληκτρολογώ. Σβήνω. Πληκτρολογώ από την αρχή.

Καλημέρα, μπορώ απόψε. Να πούμε κατά τις οκτώ;

Απαντάει αμέσως.

*Οκτώ ακριβώς, στο μπιστρό απέναντι
από το ξενοδοχείο Eros.*

Δεν γνωρίζω πού είναι το ξενοδοχείο ούτε και το μπιστρό που αναφέρει. Αντιπροτείνω ένα πιο γνωστό μαγαζί. Το απορρίπτει επιμένοντας στη δική της πρόταση. Δέχομαι και ανοίγω τους χάρτες στο google για να εντοπίσω το μαγαζί και το ξενοδοχείο. Είναι σχετικά κοντά αποδώ. Απορώ πώς αγνοούσα την ύπαρξή τους.

Οκ, θα περιμένω στο μπαρ. Πατάω αποστολή.

Προς έκπληξή μου, έρχεται απάντησή της ξανά.

*Όχι στο μπαρ. Στη μικρή ροτόντα,
κάτω από τον πίνακα του Γκόγια.*

Ανοίγω διάπλατα τα μάτια και ξαναδιαβάζω το μήνυμά της. Προφανώς και πρόκειται για ημίτρελη. Απορώ γιατί συνεχίζω να θέλω να πάω. Δεν είμαι από τους τύπους που αγαπούν το μυστήριο ούτε τις σαλεμένες καλλιτέχνιδες. Κάτω από τον πίνακα του Γκόγια... Τι μαλακίες είναι αυτές; Σκέφτομαι ότι το λέει για να με εντυπωσιάσει. Λάθος τρόπο διάλεξης, θέλω να της πω την ώρα που πληκτρολογώ το Οκ.

Κοιτάζω τα άλλα μου ματσαρίσματα στο Tinder. Έξι ακόμα γυναίκες με σέξι φωτογραφίες και αφοπλιστικά χαμόγελα. Όμορφες, προσιτές, σχεδόν απτές. Τι σκατά με τράβηξε σε έναν κόκκινο μπερέ; Και το κυριότερο... τι

έκανε εκείνη να με διαλέξει; Γιατί πρώτα με διάλεξε εκείνη, αυτό είναι κάτι που φαίνεται ξεκάθαρα. Μου περνάει από το μυαλό να το ακυρώσω. Ακολουθώντας όμως την αλληλουχία των παραδόξων... δεν το κάνω.

Θα κάνετε κάτι με τον λεκέ μου;

«Αισθάνεστε καλύτερα τώρα;»

«Νομίζω ναι, ευχαριστώ. Όμως λέρωσα, έχει έναν λεκέ εδώ, βλέπετε;»

«Θα το φροντίσει η καθαρίστρια.»

«Είναι λεκές από τον εμετό μου, στο πάτωμά σας. Με συγχωρείτε γι' αυτό. Πραγματικά δεν ήθελα να λερώσω.»

«Αφήστε τον λεκέ, συνεχίστε...»

«Μα δεν μπορώ. Με ενοχλεί να τον βλέπω. Ξέρετε, με αηδιάζουν η βρομιά και η ακαταστασία. Κι εκείνη το ήξερε αυτό. Όταν γδυνόταν... στο ξενοδοχείο που βρισκόμασταν, φρόντιζε πάντα να διπλώνει επιμελώς τα ρούχα της πριν... καταλαβαίνετε...»

«Για γυναίκα πρόκειται;»

Δείχνει να αφαιρείται για λίγο, χρειάζεται να επαναλάβω την ερώτηση ξανά. Δεν ανταποκρίνεται. Βυθίζεται σε σκέψεις, χάνει διαρκώς την επαφή με το εδώ και το τώρα. Ανεβάζω τον τόνο της φωνής μου, όπως θα έκανα αν προσπαθούσα να κρατήσω κάποιον ξύπνιο. Σχεδόν τινάζεται, με κοιτάζει σαν να συνειδητοποίησε μόλις ότι βρίσκεται εδώ, απέναντί μου.

«Τη σύντροφό σας σκοτώσατε;»

«Ε; Ναι. Περίπου. Δεν ήταν ακριβώς σύντροφος. Μια

περιστασιακή σχέση. Έτσι θα τη χαρακτηρίζα. Κατά το δοκούν δηλαδή, αυτό ήταν».

«Κατά το δοκούν;»

«Έτσι φαινόταν στους άλλους... κυρίως στους άλλους. Μια σχέση που περιοριζόταν σε λίγες –πλην τακτικές– συνεντεύξεις σε ξενοδοχεία ημιδιαμονής. Όμως εγώ...»

Παρατηρώ ότι η φωνή του σπάει, τα μάτια του βουρκώνουν. Δεν θέλω να τον παρασύρει ο συναισθηματισμός. Έχει περάσει ήδη μισή ώρα και ακόμη δεν μας έχει αναφέρει ούτε τον τόπο, αλλά ούτε και το όνομα του θύματος. Τον προτρέπω να συνεχίσει. Παίρνει μια βαθιά ανάσα πριν το κάνει, σαν να περιμένει το επώδυνο τσίμπημα μιας βελόνας.

«Εγώ... εγώ είχα αισθήματα για κείνη. Την ερωτεύτηκα».

«Ας περιοριστούμε στα γεγονότα. Πού βρίσκεται το πτώμα;»

Στη λέξη πτώμα σοκάρεται. Κρύβει το πρόσωπό του μέσα στις παλάμες. Ξεσπάει για μια ακόμη φορά σε γοερό κλάμα. Ο υπαστυνόμος Λάλας δίπλα μου κουνάει το κεφάλι του απογοητευμένος. Θέλει να παρέμβει, δεν τον αφήνω.

«Πρέπει να μας πείτε πού βρίσκεται αυτή η γυναίκα». Αποφεύγω να χρησιμοποιήσω ξανά τη λέξη πτώμα.

«Βρίσκεται μέσα σε μια λίμνη από αίμα. Τα ρούχα, τα σεντόνια, τα μαξιλάρια, όλα είναι μέσα στο αίμα. Συγγνώμη γι' αυτό. Ειλικρινά ζητώ συγγνώμη».

«Δώστε μας τη διεύθυνση».

«Τα ρούχα μου! Ω, Θεέ μου! Έχω έναν μεγάλο λεκέ από αίμα!»

«Δώσε μου τη ρημάδα τη διεύθυνση!»

«Δεν μπορώ. Δεν μπορώ να πω τίποτα. Θέλω πρώτα να φύγει ο λεκές από πάνω μου».

Ο υπαστυνόμος σκύβει στο αυτί μου. Μου ζητάει να παρέμβουμε πιο δραστικά. Να τον πιέσουμε... με πιο δυναμικό τρόπο. Ξέρει ότι είμαι της αντίθετης άποψης και τακτικής. Όμως τη δεδομένη στιγμή δοκιμάζονται επικίνδυνα οι απόψεις, οι τακτικές και φυσικά η υπομονή μου. Του ψιθυρίζω ότι ο τύπος είναι σε σοκ. Δεν είμαι σίγουρος αν το λέω για να το ακούσω πρώτα εγώ ο ίδιος.

«Θα κάνετε κάτι με τον λεκέ μου;»

Ο υπαστυνόμος Λάλας τώρα σηκώνεται όρθιος και κολλάει το μούτρο του στο δικό του.

«Θα κόψεις το δούλεμα;» Φτύνει τις λέξεις μία μία.

«Θέλετε να πείτε ότι δεν βλέπετε τον λεκέ;»

Δείχνει την μπλούζα του. Το κεφάλι μου πάει να σπάσει. Νομίζω ότι δεν μπορώ να χειριστώ τη συνέχεια σε όλο αυτό. Αφήνω τον υπαστυνόμο να το αναλάβει. Την ίδια στιγμή φέρνω την παλάμη μου στο στήθος. Αισθάνομαι την καρδιά μου να βροντοχτυπάει. Δεν πάει πολύς καιρός από τότε που μου βρήκαν υπέρταση, και είμαι μόλις σαράντα επτά. Ο πόνος που αισθάνομαι στο πίσω μέρος του κρανίου μου με προειδοποιεί. Η πίεσή μου έχει ανέβει. Τσάμπα τα χάπια, τσάμπα τα κομμένα αλάτια και τα λιπαρά. Όταν αντιμετωπίζεις κάτι τύπους σαν κι αυτόν, όλα τα άλλα πάνε περίπατο. Τώρα με κοιτάζει. Επιμένει να ρωτάει τι θα γίνει με τον λεκέ ενώ ο υπαστυνόμος ωρύεται για να μας δώσει τη διεύθυνση που βρίσκεται το πτώμα.

Ο ΕΡΑΣΤΗΣ ΤΗΣ

Νύχτες.

Μόνο νύχτες.

Ένα ξενοδοχείο ημιδιαμονής.

Ένα ζευγάρι που τηρεί κανόνες και αποστάσεις.

Κυρίως αποστάσεις.

Κι ένα αμείλικτα ερωτικό, ψυχολογικό παιχνίδι
με ολέθρια κατάληξη.

Κανένα έγκλημα δεν είναι τέλειο, μέχρι να το αποφασίσεις.

*Η Ειρήνη Βαρδάκη επιστρέφει
με το απόλυτο ψυχολογικό θρίλερ κανόνων και ανατροπών,
στο πιο ακραίο και επικίνδυνο mind game.*

«Το νέο βιβλίο της Ειρήνης Βαρδάκη μοιάζει με κύβο του Ρούμπικ. Κάθε φορά που φτάνεις κοντά στη λύση του, εκείνη ξεφεύγει και εσύ ξεκινάς από την αρχή προσπαθώντας να συνδέσεις τα κομμάτια. Ανατρεπτικό όσο λίγα, το διαβάζεις με κομμένη ανάσα μέχρι και την τελευταία σελίδα».

Σταύρος Ηλιόπουλος,
κριτικός, bookstagrammer

